

TẬP 20

HỒI 203

Hắc Bức

Trong động huyết đen ngòm, vọng lên tiếng bước chân khe khẽ, một điểm sáng xanh mờ mờ lóe lên phía trước. Sau ánh sáng ấy, xuất hiện bóng dáng Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi.

Hai người đã tiến vào rất sâu trong Trấn Ma Cổ Động, nhưng cái động huyết quỷ dị này dường như vĩnh viễn không thấy đáy, đường đi u ám ẩm ướt quanh co khúc khuỷu, phẳng phất chẳng có tình huống gì xảy ra ở phía trước. Ánh sáng trên Phệ Hồn bồng chỉ có thể chiếu sáng trước mặt tối đa sáu thước, bên ngoài phạm vi ấy đều là một màn đen thâm trầm lạng lẽ.

Trong ấy, lại phẳng phất như có một cặp mắt thần bí chăm chú nhìn hai kẻ xâm nhập.

Kim Bình Nhi theo sau Quỷ Lệ không xa, chẳng hiểu vì sao, nàng dần dần cảm giác mình có vài phần khẩn trương. Cuối con đường này, ai có thể biết là nơi quái quỷ nào, lại có chuyện gì đợi họ ở nơi ấy.

Nếu như lúc này để nàng gặp phải một yêu thú hung ác, chỉ sợ cũng chẳng làm nàng xao động tâm trí, nhưng cái bóng tối hư vô này, lại làm nàng bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Quỷ Lệ bỗng dừng bước.

Kim Bình Nhi giật mình, suýt đụng phải lưng hắn, lập tức dừng lại, đồng thời toàn thân giới bị, ngấm ngấm xem xét xung quanh, hạ giọng hỏi: "Sao vậy, người phát hiện chuyện gì?"

Quỷ Lệ quay đầu lại nhìn nàng, trong ánh sáng xanh mờ, Kim Bình Nhi toát ra một vẻ đẹp về yêu dị, hắn im lặng một lúc, nói: "Hơi thở của người hơi rối loạn rồi."

Kim Bình Nhi ngạc nhiên, nhú mày, lập tức chậm chậm thẳng người lên, hắng giọng một tiếng.

Quý Lệ nhìn nàng, chẳng nói thêm gì, quay người tiếp tục bước đi, bước tới vài bước, hẳn nghe tiếng nàng hít thở sâu sau lưng, liền đó, nàng lại bước theo, qua tiếng thở thì đã nàng bình tĩnh lại.

Nhìn từ phía sau, nam tử ấy hiện lên trong mắt Kim Bình Nhi bình tĩnh, vững vàng, chẳng hiểu vì sao, Kim Bình Nhi bỗng cảm thấy mình có cảm giác an tâm, chỉ là con khỉ trên vai hẳn lúc này rứt đầu rứt cổ, rõ ràng là chẳng vui vẻ mấy, cái đuôi dài rủ xuống, lắc lư theo mỗi bước chân của Quý Lệ.

Trong bóng tối, vầng sáng xanh của Phệ Hồn trong tay Quý Lệ ánh lên vẻ nhu hòa đặc biệt, sát ý yêu lực mà Phệ Huyết châu chứa đựng, lúc này phẳng phất như biển dâu mất.

Quang tuyến quét lên tường, cảnh vật sáng lên, rồi từ từ tối lại, Kim Bình Nhi lặng lẽ xem xét xung quanh.

Khi bước vào Trấn Ma Cổ Động, nơi đây bao phủ bởi âm phong lạnh lẽo thấu xương, có thể làm máu người đông cứng thành đá. Nhưng càng thâm nhập sâu, âm phong không càng lúc càng lớn mà lại dần dần yếu đi.

Lúc này, tại nơi họ đứng dường như không còn cảm thấy sức gió, tiếng gió cũng không, xung quanh chỉ còn một vẻ im lặng chết chóc, nhìn những nơi ánh sáng rọi tới, lông mày Kim Bình Nhi càng lúc càng nhíu lại.

Vừa mới vào Trấn Ma Cổ Động, Kim Bình Nhi tuyệt không chú ý đến vách đá xung quanh, nhưng khi tiến sâu, nàng lại phát hiện bên trong Trấn Ma Cổ Động truyền thuyết này, càng lúc càng nhiều dấu vết chế tác của con người.

Mặc dù qua nhiều năm tháng, vẻ bằng phẳng trên vách đá xung quanh chắc chắn không phải do tự nhiên hình thành, thậm chí con đường dưới chân bọn họ mặc dù quanh co khúc khuỷu, nhưng lại ít gập ghềnh, con đường phía trước bỗng hoàn toàn chẳng thể biết trước sẽ có những khó khăn gì.

Trong động huyệt này, chẳng hề có một chút mùi tanh tươi của yêu ma, trên mặt đất cũng không hề có khô lâu của người hay thú, cái Trấn Ma Cổ Động này bỗng tựa hồ như một nơi sạch sẽ yên tĩnh, có chỗ nào là giống nơi cư ngụ của thiên hạ đệ nhất ma đầu?

Tiếp đó, hai người lại vượt qua một khúc quanh.

Một bóng đen bỗng nhiên ập đến, như một bức tường vô hình chớp mắt chắn ngang trước mặt, ngay lúc hai người vừa chuyển thân, ánh sáng do Phệ Hồn phát ra

bỗng bị màn chắn vô hình phía trước dội lại, gần như cùng lúc, Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi bỗng khựng lại, lập tức lướt nhanh như cắt về phía sau.

"Ầmmmm..."

Một tiếng vang rền, nơi bọn họ vừa đứng lún thành một hố lớn, những đất đá bị phá ra tung bay tán loạn, đập ầm ầm vào tường đá.

Bóng đen ấy gầm lên phần nộ, mạnh mẽ như bài sơn đảo hải xông qua khúc quanh, thẳng mặt phóng tới. Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đến lúc này vẫn chưa nhìn ra là quái vật yêu nghiệt gì, Kim Bình Nhi sắc mặt hơi nhợt nhạt, thân hình khẽ động, nhanh chóng lùi về phía sau một trượng.

Bên trong kinh phong, thanh quang đột nhiên sáng rực, bao bọc toàn bộ thân ảnh của Quỷ Lệ, hắn đứng dưới bóng tối mờ mịt vô bờ ấy, lạnh lẽo nhìn kỹ bóng đen phía trước, hầu tử Tiểu Hôi ở trên vai hắn, ba mắt cũng đồng thời sáng lên, lấp loáng chiếu ra ánh vàng mờ mờ.

Bóng đen từ trên chụp xuống, mang theo tiếng gió ầm ầm, làm đất đá rơi vãi dưới chân lại bị thốc lên, nhưng ở bên dưới bóng đen ấy, thân ảnh Quỷ Lệ uy nghi bất động, thanh quang không yếu đi mà lại mạnh lên, tay phải hắn hào quang sáng rực, nháy mắt, bàn tay hắn đã vươn dài ra, đâm thẳng vào màn đen.

Thanh quang vốn sáng rực xung quanh tay phải Quỷ Lệ, ngay lúc tiến vào màn đen, bỗng chẳng thấy đâu nữa, tựa hồ như bị vật gì che mất, nhưng chốc lát sau lại nghe ầm một tiếng lớn, bên trong bóng đen ấy đột nhiên phát ra âm thanh răng rắc, chốc lát đã bị chọc thủng bảy lỗ, từ bên trong tỏa ra một vầng thanh quang chói lọi.

"Gràmmmmmm...", một tiếng gầm đau đớn vang dội phát ra từ phía trước, màn đen như núi hốt nhiên dãn ra, lại trở thành một mảng tối như cũ, nhưng bên trong màn đen ấy, xuất hiện cặp mắt to lớn đỏ au.

Phệ Hồn Ma Bổng trong tay Quỷ Lệ phát tán hào quang càng lúc càng chói lọi, nhờ vào ánh sáng ấy, Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đứng phía sau đều nhìn thấy rõ ràng, kẻ trấn thủ tại nơi đây chính là một con dơi khổng lồ, khắp người đen kịt, chỉ có hai tròng mắt đỏ như máu, liên nghĩ nhất định do thân hình và đôi cánh khổng lồ che lấp cặp mắt đỏ, nên nhất thời không nhìn ra hình dáng của yêu vật, bất quá chỉ sợ nếu yêu vật cỡ này mà bình thường tấn công theo cách đó, đột nhiên tập kích từ trong bóng tối, nhất định làm người ta kinh hoàng thất thố, nhất thời chẳng biết cách nào đối phó.

Lúc này, trên đôi cánh của Hắc Bức bị Quỷ Lệ tạo ra một vết thương, huyết dịch xanh nhạt quý dị chảy ròng ròng trên thân, hiển nhiên thương thế không nhẹ. Nhưng

loại yêu vật thể này chẳng bao giờ là loại khiếp nhược, ngược lại tràn đầy phần nộ, há miệng gầm lên một tiếng lớn, cánh dơi mở ra, mặc dù có vài phần bất ổn, nhưng đã lấy lại khí thế, phóng vút đến.

Trong mắt Quỷ Lệ hàn quang lấp lánh, Phệ Huyết Châu gắn trên Phệ Hồn Ma Bổng yêu quang cũng đồng thời sáng lên, mắt thấy yêu bức hùng hổ đánh tới, bỗng nhiên nghe tiếng kêu "chi chi" trên vai Quỷ Lệ, bóng xám thoáng qua, chính là Tiểu Hôi từ trên vai hấn nhảy ra, phóng về phía yêu vật lớn hơn nó chẳng biết bao nhiêu lần.

Quỷ Lệ nhíu mày, Kim Bình Nhi đứng phía sau cũng kinh ngạc nhìn gương mặt nhìn, khác biệt giữa hai con vật đang lao vào nhau giữa không trung thật quá lớn.

Nhưng ngoài sức tưởng tượng của Kim Bình Nhi, thậm chí ngay lúc nàng hơi có vài phần lo lắng thay cho con khỉ ấy, chỉ thấy trong ánh sáng xanh, thân hình Tiểu Hôi bỗng không ngừng lớn lên, chốc lát, nó đã từ một con khỉ cao chưa đến ba thước biến thành Tam Nhân Linh Hầu to lớn tưởng như lấp đầy cả động huyết, ba mắt đỏ như máu, thét lên cuồng nộ.

Hai cự thú lao thẳng vào nhau giữa không trung.

Tường đá xung quanh tựa hồ không chịu nổi chấn động kinh khủng như vậy, bắt đầu rung lên bần bật, Kim Bình Nhi thậm chí cảm giác được mặt đất dưới chân dao động. Ngược lại Quỷ Lệ phía trước đứng cách hai cự thú không xa, sắc mặt dần dần hồi phục sự bình tĩnh, khóe miệng dướn nét cười nhẹ, chẳng màng đến đá rơi ào ào như mưa xung quanh, sát khí đằng đằng trước mắt.

Yêu bức đen to lớn hiển nhiên cũng bị con vượn khổng lồ đột nhiên xuất hiện làm giật mình kinh ngạc, nhưng vẫn hung hãn phóng tới, chỉ thấy bóng xám lướt qua, Tiểu Hôi vô cùng nhanh nhẹn tiến lên lách khỏi móng vuốt yêu bức, hai bàn tay khổng lồ chộp về phía trước nắm chặt lấy hai bên cánh giáp thân mình yêu bức.

Yêu bức kêu lên một tiếng sắc nhọn lạnh lẽo cùng cực, phảng phất như lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi, ba con mắt đỏ rực ở phía trước còn đáng sợ hơn nhiều, răng nanh nhọn hoắt lấp lánh trong bóng tối, ngửa mặt lên trời hú dài.

Tiếng hú vang như sóng cả, âm âm truyền đi trong động huyết, thế không thể đương, phảng phất thách thức khiêu khích vạn vật trên thế gian.

Màu đen ấy cùng ánh sáng xanh rực rỡ, dũng mãnh, hung tàn và phần nộ, trong tiếng hú điên cuồng của cự viên, hai cánh tay khổng lồ khua lên như yêu ma múa may cuồng tiếu.

"Roẹt..."

Lam huyết phun ra, yêu bức đen khổng lồ bị Tam Nhân Linh Hầu xé toạc làm hai mảnh, ném mạnh ra xa.

Từ xa, tiếng hú vang vang lớp lớp vọng ngược về, liên miên bất tuyệt.

Sức mạnh của phần nộ, chính là như thế.

Cự viên quay người lại, cúi đầu nhìn, nam tử ấy vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhìn nó.

Sắc đỏ như máu trong mắt nó dần dần biến mất, bỗng nhiên, nó giơ tay gãi đầu, toét miệng cười, thân hình không ngừng thu nhỏ, nhanh chóng phục hồi kích thước cũ, biến lại thành hình dạng Tiểu Hôi.

Nó ngồi xổm trên mặt đất, quay đầu nhìn chủ nhân, tay phải không ngừng xoa đầu, cái đuôi dài phía sau khẽ ve vẩy. Quỷ Lệ nhìn Tiểu Hôi, trong mắt dần hiện nét cười ôn hòa, chỉ đối với con khỉ này, hắn mới có được nụ cười toàn tâm toàn ý như vậy.

Hắn mỉm cười, đưa tay ra.

Tiểu Hôi kêu "chi chi chi" mấy tiếng, nhún hai chân hai ba cái đã nhảy lên vai Quỷ Lệ, nằm mọp xuống, toét miệng cười không ngừng, bộ dạng rất cao hứng.

Quỷ Lệ thoáng nghĩ ngợi, đưa tay nhắc con khỉ lên, ôm lấy, nâng lên phía trước, cẩn thận xem xét khắp người, ba mắt con khỉ xám sáng lên lấp lánh, chẳng biết Quỷ Lệ muốn làm gì.

Kim Bình Nhi lúc này đã thông thả bước lên trước, đứng kế bên nhìn Quỷ Lệ, nét mặt có vẻ trầm ngâm, cũng chẳng biết đang nghĩ gì.

Quỷ Lệ nhìn Tiểu Hôi một lát, khẽ gật đầu, đặt nó lại trên vai mình, rồi nhẹ nhàng xoa đầu nó, đột nhiên nói: "Đến khi xong chuyện, ta mua rượu mời người uống nhé!"

Kim Bình Nhi đang chìm trong suy tưởng, bỗng lời này vào tai, nhất thời không kịp phản ứng, ngạc nhiên há miệng, trong lòng chẳng thể nào hiểu nổi. Ngược lại, con khỉ kia giật mình, lập tức vui mừng nhảy cẫng lên, kêu "chi chi chi chi."

Nó cười mãi không ngừng, nhe răng múa vuốt nhảy qua nhảy lại trên vai Quỷ Lệ, lát sau, tựa như bỗng tỉnh ngộ, liền giật cái túi rượu lớn vốn đã cạn khô đeo ở trên lưng bao lâu nay xuống, chẳng thềm ngó đến, lấy hết sức ném mạnh xuống đất, kêu "bịch" một tiếng, bụi bốc lên mù mịt.

Quỷ Lệ mỉm cười, bước tới trước, từ từ đi vào trong bóng tối, nhưng dưới thanh sắc quang mang, thân ảnh hắn trong bóng tối nhìn thật tươi sáng, cùng với thân ảnh vui vẻ của con khỉ xám phảng phất như hòa hợp với hắn thành một thể, chẳng thể phân khai.

Kim Bình Nhi chậm chậm bước tới mấy bước, nhìn hình bóng một người một khí, không cảm được một cảm giác lạnh lạnh.

Chẳng biết từ lúc nào, xung quanh không còn thanh quang từ Phệ Hồn của Quỷ Lệ chiếu sáng, chìm vào bóng tối, Kim Bình Nhi lập tức phản ứng, tay phải vươn ra, hào quang chiếu rọi xung quanh.

Nàng định thân lại, liền gia tăng cước bộ, đuổi theo Quỷ Lệ phía trước, bỗng thấy một bóng đen loáng qua trong bóng tối, nhảy đến chỗ nàng.

Kim Bình Nhi giật mình, ngừng thân giới bị, không ngờ khi thân ảnh đổ nhảy tới gần, tử mang chiếu sáng, chính là con khỉ Tiểu Hôi.

Kim Bình Nhi nhú mày, nhưng trong lòng bất lo lắng, nhưng chẳng biết con khỉ giống chủ nhân về bộ dạng rất chi là cổ quái nhưng cũng lợi hại vô cùng này đột nhiên chạy về làm gì.

Tiểu Hôi nhảy đến trước mặt Kim Bình Nhi, nhìn quanh quất, đột nhiên mặt lộ sắc giận, nhìn Kim Bình Nhi kêu to lên. Kim Bình Nhi giật mình, giơ hai tay ra, nghi ngờ hỏi: "Người làm gì vậy?"

Ba mắt Tiểu Hôi đồng thời tròng lên nhìn Kim Bình Nhi, Kim Bình Nhi vốn là tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng hiển nhiên sắc đẹp chẳng có tác dụng gì với khỉ, vẻ mặt Tiểu Hôi chả có vẻ gì thân thiện, giận dữ chỉ xuống dưới chân, Kim Bình Nhi nhìn xuống, "A" một tiếng, lùi lại một bước, té ra nàng vô tình giẫm lên cái túi rượu mà Tiểu Hôi vừa vứt đi.

Tiểu Hôi giận dữ bất bình, cầm cái túi rượu lên, lấy tay phủ bụi, sau đó thản nhiên đeo cái túi rượu ấy lên người, Kim Bình Nhi vừa giận vừa buồn cười, nhăn mặt nói: "Nè, con khỉ chết tiệt, chính là do người vứt đi, người còn hung hăng với ta à?"

Tiểu Hôi nhìn Kim Bình Nhi kêu "chi chi" hai tiếng, há miệng nhe nanh làm mặt quỷ, "lêu" một tiếng nhảy lùi lại, chớp mắt đã mất dạng trong bóng tối phía trước, hiển nhiên đã đuổi theo Quỷ Lệ.

Kim Bình Nhi ngạc nhiên một lát, cuối cùng cười khổ lắc đầu, bước theo sau.

oOo

Sâu trong Trấn Ma cổ động, lửa đỏ trong hỏa bồn vẫn đang lặng lẽ cháy. Quá khứ đã qua phảng phất như đang từ từ hiện về trong động huyết lặng lẽ này, Thú Thần và nữ

tử thần bí trong bóng tối không nói, họ cùng lặng lẽ nhìn, tựa hồ đều chìm đắm trong quá khứ không thể nào quên. Còn Thao Thiết ở bên cạnh, cũng mỗi một nằm dài trên mặt đất, có vẻ như đang say ngủ.

Nhưng ngay lúc tĩnh lặng này, đột nhiên Thao Thiết như bị kinh động điều gì, bỗng nhấc đầu lên khỏi hai chân, con mắt to như chuông đồng tròng lên hướng về phía cửa động, miệng phát ra tiếng gầm rít chói tai, ẩn chứa đôi chút bất an.

Thú Thần chậm chậm mở mắt, khẽ nhíu mày, trong bóng tối, nữ tử kia tựa hồ cũng khẽ kêu một tiếng.

Thanh âm kia có vẻ như là tiếng hú dài, mặc dù đã yếu đi rất nhiều, nhưng vẫn như đã thú ngạo cuồng từ xa truyền đến, tiếng động ấy vô hình chung đã phá tan bầu không khí trầm lặng.

"Có người đến rồi!" Thú Thần nhạt giọng nói.

Nữ tử trong bóng tối trầm mặc một lát, bỗng cười lạnh nói: "Bỗng nhiên có kẻ đủ sức tìm đến nơi đây, chỉ sợ nhiều khả năng là lão đầu Vân Dịch Lam sai người đuổi giết, luôn tiện quét sạch sào huyệt của người."

Trên mặt Thú Thần tựa hồ vừa có vẻ hơi mệt mỏi, lại vừa có vẻ không muốn buông xuôi, nói: "Cứ việc, ta chẳng muốn quan tâm, bất quá mấy kẻ này đủ sức tiến nhập động huyệt sâu đến thế, nghe thanh âm ấy, có vẻ như đã qua chỗ của Hắc Bức. Đã có khả năng tiến vào động, nhiều khả năng là đối phó được Hắc Bức, chỉ là cửa động còn có hung linh Hắc Hồ, bọn họ có thể tiến vào mà chẳng gây ra tiếng động gì, đúng là không đơn giản."

Nữ tử trong bóng tối bỗng cất tiếng nói: "Người hiện giờ không còn tấm thân bất tử bất diệt, hơn nữa người lại đang trọng thương, có khả năng đối phó với những kẻ chưa biết thực lực này chẳng?"

Thú Thần cười nói: "Ta không biết, nhưng ta chẳng phải lo."

Nữ tử ấy hỏi: "Vì sao?"

Thú Thần cười nhẹ đáp: "Có người ở đây, ta còn sợ điều gì?"

Nữ tử kia im lặng một lát, cười lạnh nói: "Người chết hay không liên quan gì đến ta, người lại không nhờ ta giúp người, sao lại nhất định phải giúp người lần này. Với yêu pháp tu hành đến mức này của người, mặc dù người với ta có chút giao tình, nhưng khó nói sau này không có khi nào trở mặt với ta, chỉ bằng người chết càng sớm càng tốt."

Thú Thần ho khan hai tiếng, mặt hiện lên vài phần đau đớn, nhưng ngược lại nét cười trên khóe miệng chẳng hề suy giảm, hấn nhìn vào bóng tối, nói: "Ta chết sớm lúc

nào, người an tâm lúc ấy. Chỉ là người không phải đang muốn tham ngộ Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận do Vu tộc truyền lại ở bên kia à? Nếu ta chết, người há chẳng phải thất bại sao?"

Nữ tử kia hắng giọng, nói: "Pháp trận chỉ ở nơi đây, ta sợ người nói quá?"

Thú Thần cười nói: "Trận đồ Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận mà thế gian lưu truyền từ xưa đến nay, chỉ có ở nơi này và ở Huyền Hỏa Đàm của Phần Hương Cốc. Trận đồ ở Phần Hương Cốc đã bị hủy, vậy chỉ còn nơi đây thôi. Người vẫn muốn tham ngộ ảo bí bên trong trận pháp ấy, hiện chỉ có ta đủ khả năng phát động pháp trận cho người tham ngộ, nếu như người có Huyền Hỏa giám trong tay, tự nhiên cũng có thể huy động pháp trận, đáng tiếc người không có."

Hắn nói đến đây, dừng lại một chút, trên mặt thoáng lên chút buồn bã, nói: "Người hiện cũng đã biết, trận pháp này chính là do Linh Lung năm ấy dùng để giam cầm ta mới dựng nên, nếu ta chết đi, trận này cũng sẽ tan thành mây khói, nếu như vậy, người há chẳng trắng tay sao?"

Nữ tử ấy trầm mặc một thoáng, lát sau cất tiếng: "Người tính khéo lắm. Mấy người này để ta đi đối phó."

Thú Thần chậm chậm lắc đầu, nói: "Không phải ta khéo, mà là do tự người câu chấp, nên mới bị người khác điều khiển như vậy. Bất quá..." Hắn từ từ nhướng mắt, nhìn vào trong bóng tối, nói: "Người có thể nói cho ta biết, người nhất định phải mạo hiểm cùng ta tham ngộ pháp trận này là vì ai chẳng?"

Không có hồi đáp, xung quanh hoàn toàn im lặng, tựa hồ ngay trong chớp mắt ấy, nữ tử thần bí trong bóng tối ấy đã đi rất xa. Lửa trong hỏa bồn vẫn âm ỉ cháy, rọi lại vào mắt Thú Thần.

Thao Thiết từ từ đứng dậy, gằm lên không dứt, lộ rõ mười phần bất an, Thú Thần lặng lẽ nhìn bóng tối hư vô phía trước, trầm mặc...

- o O o -